

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołania K. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 21 grudnia 2022 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszonym w
Monitorze Polskim z 2022 r., poz. 603,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 6 września 2023 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także jako: Rada lub KRS) uchwałą nr [...] z 21 grudnia 2022 r. na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 269, dalej: u.k.r.s.) nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie K. S. (dalej także jako: Skarżąca lub Odwołująca) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.

Odwołaniem z 23 stycznia 2023 r. K. S. zaskarżyła przedmiotową uchwałę KRS w całości, wnosząc o jej uchylenie w całości i przekazanie sprawy Radzie do ponownego rozpoznania.

Odwołująca zaskarżonej uchwale zarzuciła:

I. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 33 ust. 1 u.k.r.s. w zw. z art. 35 u.k.r.s. w zw. art. 42 ust. 1 u.k.r.s. w zw. z § 19 ust. 1-11 załącznika do uchwały nr [...] KRS z 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu KRS w zw. z art. art. 63 § 2 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2072, dalej: p.u.s.p) poprzez błędną wykładnię tychże przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie w szczególności poprzez:

1. dokonanie oceny kandydatury Odwołującej się bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz niezgodny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny jej kwalifikacji oraz z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów,
2. oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, pomimo przedłożenia przez Odwołującą się pełnego materiału;
3. niepełne i wybiórcze przedstawienie kandydatury Odwołującej się, co wynika z treści uzasadnienia uchwały i pominięcie szeregu okoliczności istotnych z punktu widzenia kryteriów wyboru,
4. pominięcie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji i dokonaniu ustaleń sprzecznych z tym materiałem, - w wyniku czego nie przedstawiono Prezydentowi RP wniosku o powołanie Odwołującej się na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 2, art. 8 ust. 1 i 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 34 u.k.r.s. w zw. z art. 57a § 3 w zw. z art. 57f § 2 p.u.s.p. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 lipca 2019 r. w sprawie oceny kwalifikacji kandydata na wolne stanowisko sędziowskie (Dz. U. z 2019 r. poz. 1367) poprzez błędną wykładnię wskazanych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie,

w szczególności niedokonanie oceny Odwołującej się, na podstawie przejrzystych, jasnych i sprawiedliwych kryteriów, zgodnych z zasadami równego dostępu do służby publicznej, zasadami równego traktowania oraz zasadami demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej w wyniku czego nie przedstawiono Prezydentowi RP wniosku o powołanie Odwołującej się na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy zaznaczyć, że Krajowa Rada Sądownictwa jest organem umocowanym przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i to w jej gestii pozostają ustalenia faktyczne oraz ocena dowodów. Również ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 u.k.r.s.), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny.

Sąd Najwyższy rozpoznając odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, bada wyłącznie ich legalność. Poza zakresem jego kognicji pozostaje zasadność rozstrzygnięcia zawartego w uchwale. Sąd Najwyższy nie może zajmować się rozpatrywaniem kwalifikacji kandydatów na sędziego, jak również decydować o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2016 r., III KRS 24/16). Sąd Najwyższy nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo).

Podobnie Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany

z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakakolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008 nr 4, poz. 63).

Procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy. Ma ona wyłonić najlepszego kandydata. Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale. Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 lipca 2009 r., III KRS 11/09; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14; z 13 października 2022 r., I NKRS 57/22). Tak więc, w przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący (wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16).

Skarżąca w odwołaniu zarzuciła Radzie naruszenie art. 33 ust. 1 i in. u.k.r.s. w zw. z § 19 ust. 1-11 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa w zw. z art. 63 ust. 1 p.u.s.p., jednak zarzuty te są bezzasadne.

Jak stanowi art. 33 ust. 1 u.k.r.s., w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone.

Z przytoczonego art. 33 ust. 1 u.k.r.s. wynika, że Krajowa Rada Sądownictwa jest obowiązana przed podjęciem uchwały w sprawie indywidualnej wszechstronnie rozważyć sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy

w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; z 15 lutego 2019 r., I NO 14/19; z 22 lutego 2023 r., I NKRS 40/22).

W myśl art. 35 ust. 2 u.k.r.s., omawiając kandydatury Zespół członków KRS kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Pod pojęciem kwalifikacji należy rozumieć nie tylko wymagania stawiane kandydatom w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego, ale także wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowaną w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowaną przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedzę prawniczą, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków itp. (wyroki Sądu Najwyższego: z 25 stycznia 2016 r., III KRS 90/15; z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; z 14 września 2022 r., I NKRS 21/22).

Odnosząc się do kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego wymienionych w art. 35 ust. 2 u.k.r.s., godzi się podkreślić, że katalog ten (adresowany w pierwszej kolejności do członków Zespołu KRS) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Samo pojęcie „kwalifikacji” kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 u.k.r.s., jest nieostre, ocenne, stanowi klauzulę generalną, a przepis go nie precyzuje, stąd ostatecznie decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania wszystkich przesłanek (wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09; z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z 3 września 2019 r., I NO 129/19).

Odwołującą się była jedyną kandydatką w przedmiotowym konkursie ocenianą przez Zespół członków KRS. W wyniku przeprowadzonego głosowania otrzymała

2 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 2 głosy „wstrzymujące się”. Zespół członków KRS zajął stanowisko o nierekomendowaniu kandydatki na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.

Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa uznał, że decyzja taka jest uzasadniona treścią załączonej oceny kwalifikacyjnej, informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydatkę doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, a także opinią Kolegium Sądu Okręgowego w K. (s. 2 uzasadnienia uchwały KRS).

Jak wspomniano we wstępie uzasadnienia, Zespół członków KRS miał prawo do przyjęcia jednakowych, dozwolonych prawem, kryteriów, a następnie własnej, merytorycznej oceny kandydatki, co też znalazło odzwierciedlenie w uchwale Rady.

Kwestionowanie przez Skarżącą fragmentów oceny kwalifikacji dokonanej przez wizytatorów na etapie postępowania odwoławczego od uchwały KRS jest bezzasadne. W świetle obowiązujących przepisów brak jest środków zaskarżenia opinii sędziów wizytatorów, a jedynie oceniany kandydat ma prawo do złożenia uwag do oceny kwalifikacji (art. 57ah § 4 p.u.s.p.).

Nie ulega wątpliwości, że Krajowa Rada Sądownictwa, w świetle art. 33 u.k.r.s., jest obowiązana przed podjęciem uchwały wszechstronnie rozważyć sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12). Naruszenie przez Radę art. 33 ust. 1 u.k.r.s. może więc polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień uczestników postępowania czy też innych osób albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. W niniejszej sprawie do takich naruszeń nie doszło. Okoliczność, że podczas prezentacji kandydatki w trakcie obrad KRS nie odczytano całości

zgromadzonego materiału (ze względu na formułę postępowania i ograniczony czas), nie oznacza, że Rada nie brała go pod uwagę przy podejmowaniu uchwały.

W rozstrzyganej sprawie Rada kierowała się powyższymi kryteriami, co zostało wprost wskazane w uzasadnieniu uchwały, a ponadto wynika z jej treści. W stosunku do kandydatki przywołano datę ukończenia studiów wyższych, fakt odbycia aplikacji, przebieg zatrudnienia, ocenę uzyskaną na dyplomie ukończenia studiów, opinie wizytatorów i inne okoliczności (s. 2-3 uzasadnienia uchwały KRS).

Postępowanie przed KRS ma charakter konkursowy, a Rada w swojej kompetencji ma prawo do nieprzedstawiania określonej kandydatury na stanowisko sędziowskie albo też może nie obsadzić stanowiska w danym konkursie, jeżeli uzna, że kandydat nie spełnia jej kryteriów, ustalonych na potrzeby określonego konkursu i konkretnego stanowiska sędziowskiego. Realizacja ustawowych kompetencji KRS ostatecznie została wyrażona także w głosowaniu - na Odwołującą się oddano 8 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 10 głosów „wstrzymujących się” w rezultacie czego nie uzyskała Ona bezwzględnego poparcia Rady. W ocenie Rady o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP Skarżącej zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a przede wszystkim niewyróżnianie się szczególnymi osiągnięciami zawodowymi uzasadniającymi powołanie na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego, a ponadto brak poparcia kolegium Sądu Okręgowego w K. (s. 5 uzasadnienia uchwały KRS).

Krajowa Rada Sądownictwa została wyposażona w prawo oceny kandydata na urząd sędziego, posiada kompetencje do merytorycznego badania jego kwalifikacji w ustawowo określonych granicach. Pogląd o posiadaniu przez Krajową Radę Sądownictwa prawa do własnej oceny osób zgłaszających się na wolne stanowiska sędziowskie znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, którego kolejnym przykładem jest uzasadnienie wyroku z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, w którym stwierdzono, że „ocena przydatności kandydata należy do Rady”. Z kolei w motywach wyroku z 6 listopada 2009 r., III KRS 22/09, Sąd Najwyższy podkreślił, że „dokonanie oceny kandydatury i zajęcie stanowiska jest ustawową kompetencją Rady, a podstawą odwołania od uchwały Rady – a co za tym idzie i zakresem rozpoznania sprawy - jest zarzut sprzeczności uchwały

z prawem (art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, Dz. U. Nr 11, poz. 67). Wynika stąd, że zasadność stanowiska Rady nie podlega kontroli Sądu Najwyższego, chyba że to stanowisko przekracza dopuszczalne granice swobodnego uznania. Stanowisko Rady nie może być arbitralne, czego jednak Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu nie stwierdził.

Nietrafione są także zarzuty dotyczące uzasadnienia zaskarżonej uchwały KRS. Przepis art. 42 ust. 1 u.k.r.s. stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia nie określając jednak treści tego uzasadnienia. W świetle wyżej wymienionego przepisu uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Wymagania dotyczące treści uzasadnienia nie zostały określone przez ustawodawcę, były natomiast przedmiotem licznych wypowiedzi judykatury. Sąd Najwyższy wskazał, że celem uzasadnienia jest wykazanie, iż uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13; z 16 czerwca 2021 r., I NKRS 29/21; z 13 października 2022 r., I NKRS 57/22; z 22 lutego 2023 r., I NKRS 40/22). Krajowa Rada Sądownictwa uzasadniając treść podjętej uchwały ma obowiązek wyjaśnienia, jakimi kryteriami kierowała się przy wyborze kandydatów. Uzasadnienie ma na celu umożliwienie kandydatom porównania swojej kandydatury z innymi oraz zweryfikowanie czy zachowane zostały wszystkie zasady proceduralne postępowania nominacyjnego (wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 2021 r., I NKRS 26/21). Ma również na celu wykazanie, że Rada przy dokonywaniu oceny kandydatów kierowała się przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi kryteriami selekcyjnymi (wyroki Sądu Najwyższego: z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; z 12 maja 2021 r., I NKRS 34/21; z 24 marca 2021 r., I NKRS 26/21). Rada ma też obowiązek uzasadnienia, dlaczego dany kandydat nie uzyskał rekomendacji (wyroki Sądu Najwyższego: z 27 marca 2019 r., I NO 9/19; z 27 marca 2019 r., I NO 5/19; z 16 czerwca 2021 r., I NKRS 54/21; z 22 lutego 2023 r., I NKRS 40/22).

Należy zauważyć, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa szczegółowo przedstawiła dane dotyczące kandydatki (por. s. 2-3 uzasadnienia uchwały KRS), konkludując, że o Jej nieprzedstawieniu Prezydentowi RP zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a przede wszystkim

niewyróżnianie się szczególnymi osiągnięciami zawodowymi uzasadniającymi powołanie na stanowisko sędziego sądu okręgowego, a ponadto brak poparcia kolegium Sądu Okręgowego w Katowicach. Co prawda, obowiązki radcy prawnego wykonuje na właściwym poziomie, jednak jej doświadczenie zawodowe aktualnie predysponuje ją do wykonywania czynności na stanowisku sędziego sądu rejonowego (s. 4-5 uzasadnienia uchwały KRS).

Wbrew zarzutom Skarżącej, nie ma podstaw do przyjęcia, że Krajowa Rada Sądownictwa, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały jeszcze bardziej szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro uzasadnienie uchwały wskazuje, iż o wyborze kandydata zadecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 września 2015 r., III KRS 47/15; z 17 lipca 2014 r., III KRS 24/14; z 2 grudnia 2020 r., I NO 132/20; z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21).

Analizując uzasadnienie zaskarżonej uchwały, trzeba pamiętać, że żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest koniecznie wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostaje poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (wyroki Sądu Najwyższego: z 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15; 6 lutego 2019 r., I NO 21/18).

Niezasadnie Skarżąca podniosła zarzut naruszenia art. 2, art. 8 ust. 1 i 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP (zasad: demokratycznego państwa prawnego, nadrzędności Konstytucji i jej bezpośredniego stosowania, równego traktowania przez władze publiczne i dyskryminacji w życiu społecznym oraz jednakowego dostępu do służby publicznej).

Naruszeniu zasad określonych w przytoczonych przepisach Konstytucji RP

przeczą fragmenty samej zaskarżonej uchwały, w których Rada wskazała na takie kryteria jak: oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe (s. 4 uzasadnienia uchwały KRS). Zatem, kryteria awansu zostały *expressis verbis* przywołane przez Radę.

Ani z uzasadnienia uchwały KRS, ani z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania nie wynika też, by Skarżącej ograniczono dostęp do służby publicznej w wyniku zastosowania dyskryminujących Jej kandydaturę kryteriów lub też naruszenia zasady równości.

Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały argumenty dotyczące nieprzedstawienia Prezydentowi RP kandydatury Odwołującej się wskazywały, że na treść takiego rozstrzygnięcia sprawy decydujący wpływ miał całokształt analizowanych okoliczności (por. s. 5 uzasadnienia uchwały KRS). Przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały motywy rozstrzygnięcia nie zawierały elementów pozwalających uznać je za dyskryminujące w stosunku do kandydatury Skarżącej.

Z kolei, zarzut naruszenia art. 32 ust. 1 w zw. z art. 60 Konstytucji RP może być rozpatrywany wyłącznie pod kątem zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 października 2014 r., III KRS 49/14; z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21; z 13 października 2022 r., I NKRS 57/22). Powołane przepisy gwarantują obywatelowi korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantują natomiast przyjęcia do tej służby. Nie sposób w takich okolicznościach dopatrywać się naruszenia zasady sprawiedliwości społecznej, czy równości wobec prawa.

Podsumowując, Krajowa Rada Sądownictwa podejmując zaskarżoną uchwałę, dysponowała pełną wiedzą o kandydatce, wynikającą ze zgromadzonego w toku procedury konkursowej materiału i po rozważeniu całokształtu okoliczności, stosując kryteria ustawowe, dokonała autonomicznego i zgodnego z prawem wyboru w ramach przysługujących jej kompetencji uzasadniając w sposób należyty podjętą

uchwałę.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 44 ust. 3 u.k.r.s. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

PB

[ms]